

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26.01.2006, sp. zn. 29 Odo 294/2003, ECLI:CZ:NS:2006:29.ODO.294.2003.1

Číslo: 10/2007

Právní věta: Jestliže správce konkursní podstaty úpadce zpeněžil majetek konkursní podstaty ve smyslu ustanovení § 27 odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů formou veřejné dražby dobrovolné, může se určení neplatnosti této dražby domáhat v zákonem určené lhůtě jen některá z osob uvedených v § 24 odst. 3 zákona č. 26/2000 Sb. ve znění pozdějších předpisů. Konkursní věřitelé toto právo nemají a nemohou se postupem podle § 80 písm. c) o. s. ř. domáhat ani jiného určení, v němž by otázka platnosti takové dražby byla posuzována jako otázka předběžná.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 26.01.2006

Spisová značka: 29 Odo 294/2003

Číslo rozhodnutí: 10

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Konkurs

Předpisy: § 159 odst. 2 písm. c) předpisu č. 99/1963Sb.

§ 17 odst. 4 písm. c) předpisu č. 26/2000Sb.

§ 24 odst. 4 písm. c) předpisu č. 26/2000Sb.

§ 27 odst. 4 písm. c) předpisu č. 328/1991Sb.

§ 80 písm. c) předpisu č. 99/1963Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

O k r e s n í s o u d v Rakovníku rozsudkem ze dne 26. 6. 2002 zamítl žalobu z 26. 7. 2001 o určení, že vlastníkem ve výroku uvedených nemovitostí a souboru movitých věcí je společnost K., s. r. o. „v likvidaci“, (bod I. výroku), uložil žalobkyni zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 19 121,30 Kč (bod II. výroku) a nepřiznal České republice náhradu za soudní poplatek ze žaloby (bod III. výroku). Soud prvního stupně vyšel z toho, že správce konkursní podstaty úpadkyně K., s. r. o. „v likvidaci“ (dále též jen „K.“), zpeněžil označené věci dne 12. 4. 2001 ve veřejné dražbě a žalovaná jako vydražitelka tyto věci uvedeným způsobem nabyla, jakož i z toho, že žalobkyně jako správkyně konkursní podstaty úpadkyně P., s. r. o. (dále též jen „P.“), je konkursní věřitelkou úpadkyně K. V rovině právního posouzení věci pak vysvětlil, že při dražbě podle zákona č. 26/2000 Sb., o veřejných dražbách, se vlastnictví nabývá na základě tzv. jiné právní skutečnosti, tedy na základě dražby. Uplynutím prekluzivní lhůty uvedené v ustanovení § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách pak zaniká právo na určení neplatnosti veřejné dražby. Určovací žalobou podle ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř. se nadto lze domáhat pouze určení existence určitého právního vztahu či práva, nikoliv

existence jiné právní skutečnosti, kterou dražba je. Odtud uzavřel, že žalobkyně není k podání žaloby aktivně legitimována.

K odvolání žalobkyně K r a j s k ý s o u d v Praze rozsudkem ze dne 7. 11. 2002 rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním napadených výrocích I. a II. potvrdil (první výrok) a uložil žalobkyni zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 16 350 Kč (druhý výrok). Odvolací soud se neztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že žalobkyně se domáhá určení (jiné) právní skutečnosti, poukazuje na to, že její požadavek se týká určení vlastnického práva. Soudu prvního stupně však přitakal v závěru, že žalobkyně není k podání určovací žaloby aktivně legitimována, neboť takovou legitimaci může mít jen účastník, který má na požadovaném určení naléhavý právní zájem. Odvolací soud přitom poukázal na to, že žalobkyně se domáhá určení vlastnictví osoby, která není účastnicí řízení. K tomu uvedl, že obecně sice nelze vyloučit, aby určovací žalobou bylo rozhodováno o vlastnickém vztahu třetí osoby, naléhavý právní zájem však žalobce má, jen když určovaný právní vztah bude mít přímý dopad na jeho právní postavení. Žalobkyně je konkursní věřitelkou úpadkyně K., přičemž určení vlastnického práva této úpadkyně k označeným věcem nemůže mít vliv na postavení žalobkyně jako konkursní věřitelky, neboť zpeněžení úpadcova majetku je konkursnímu řízení vlastní. Možný lepší výtěžek při opakovaném zpeněžení by sice mohl znamenat i možné lepší uspokojení pohledávky žalobkyně při rozvrhu, nejde však již o přímý vliv požadovaného určení. Žalobkyně proto nemá na daném určení naléhavý právní zájem.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně včasné dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., napadajíc jej v plném rozsahu a namítajíc, že ve smyslu ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Konkrétně dovolatelka vytýká odvolacímu soudu nesprávnost závěru, že nemá na požadovaném určení naléhavý právní zájem. Přitom argumentuje tím, že zpeněžením majetku z konkursní podstaty úpadkyně K. předmětnou veřejnou dražbou došlo k poškození konkursní podstaty této úpadkyně. Tím došlo i k přímému snížení možného uspokojení pohledávky úpadkyně P., která je konkursní věřitelkou úpadkyně K. Určovací žalobu podala dovolatelka proto, že má navíc za to, že veřejná dražba proběhla v rozporu se zákonem o veřejných dražbách. Na tomto základě dovolatelka podrobuje kritice názor odvolacího soudu, že určení vlastnictví úpadkyně K. k označeným věcem nemá přímý dopad na její postavení, a uvádí, že takové určení by vedlo k novému zpeněžení věcí, což by znamenalo i jinou (lepší) míru uspokojení konkursních věřitelů včetně žalobkyně. I kdyby však byl nový výsledek zpeněžení totožný nebo i horší, postavení dovolatelky by rovněž bylo dotčeno přímým způsobem. Naléhavý právní zájem na požadovaném určení má dovolatelka podle svého přesvědčení i proto, že žaloba byla podána v souladu s ustanovením § 27 odst. 4 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“), jež správcům konkursní podstaty ukládá uplatnit a vymáhat pohledávky úpadce ve prospěch konkursní podstaty. K uplatnění pohledávky pak došlo jejím přihlášením v konkursu vedeném na majetek úpadkyně K. Ve chvíli, kdy dovolatelka pojala podezření, že došlo k poškození konkursní podstaty úpadkyně K. zpeněžováním, které je v rozporu se zákonem, je povinna využít všech dostupných zákonných prostředků, mezi něž náleží i určovací žaloba dle ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř. V této souvislosti dovolatelka cituje i ustanovení § 8 odst. 2 ZKV s tím, že posouzení naléhavého právního zájmu je nutno činit i s ohledem na tam formulovanou zákonnou povinnost.

Dovolatelka rovněž polemizuje se závěry soudu prvního stupně, že vlastnické právo k nemovitostem vydraženým ve veřejné dražbě se nenabývá smlouvou, ale na základě jiné právní skutečnosti, takže její neplatnosti lze dosáhnout jen postupem podle § 24 zákona o veřejných dražbách. Přitom zdůrazňuje, že nepatří k subjektům vymezeným ustanovením § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách, takže jí nezbyvá než postupovat cestou obecné určovací žaloby. Tvrdí též, že vydražením podle zákona o veřejných dražbách nedochází k přechodu vlastnického práva na základě jiné právní skutečnosti (což opírá o rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. Odon 9/95, sp. zn. 2 Odon 77/97, sp. zn.

2 Odon 33/96, sp. zn. 2 Odon 3/97, náleží Ústavního soudu sp. zn. [II. ÚS 303/95](#) a dále o dílo Veselý, Rakovský a spol.: Zákon o veřejných dražbách. Komentář. 1. vydání, Praha, C. H. Beck, 2001), s tím, že u dražby dobrovolné mají účastníci rovnoprávné postavení, takže je na místě uvažovat o smluvním charakteru změny vlastnictví. Odtud dovolatelka dovozuje, že uplynutím prekluzivní lhůty dle § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách nezaniká právo na určení neplatnosti dražby absolutně, nýbrž pouze v tomto ustanovení vymezeným subjektům, mezi něž dovolatelka nepatří. Uplatnění obecné určovací žaloby tak podle dovolatelky není obcházením zákona; jde o vhodný prostředek pro nalezení práva v případě porušení zákona v průběhu veřejné dražby. Konečně dovolatelka uvádí, že i kdyby připustila koncepci „přechodu“ vlastnického práva na základě jiné právní skutečnosti, neplyne odtud automaticky závěr učiněný soudy nižších stupňů, že uplynutím tříměsíční prekluzivní lhůty dle ustanovení § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách zaniká možnost domáhat se neplatnosti dražby; v této souvislosti opakuje, že tato možnost zaniká pouze v tomto ustanovení vymezeným subjektům. Ostatní subjekty mají možnost uplatnit (tak jako žalobkyně) obecnou určovací žalobu dle ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř. Právní jistota nabyvatelů a dalších osob tím není ohrožena, neboť pro přípustnost této žaloby musí být osvědčen naléhavý právní zájem, čehož nemůže dosáhnout každý. Dovolávajíc se závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 2 Odon 33/96, činí dovolatelka závěr, že ne každou provedenou dražbou dojde k přechodu vlastnického práva jinou právní skutečností. Tak by tomu bylo pouze v případě, že nastane právní skutečnost vymezená podrobně v zákoně o veřejných dražbách. V případě, že nebudou naplněny všechny zákonné podmínky, půjde o právní skutečnost vadnou, jež nezaloží vlastnický vztah, popřípadě o právní skutečnost jinou, která není upravena v zákoně o veřejných dražbách a rovněž nezaloží vlastnický vztah. Proto dovolatelka požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil napadené rozhodnutí, případně též rozhodnutí soudu prvního stupně.

Žalovaná ve vyjádření nemá dovolání za přípustné, s tím, že jí není napadeno rozhodnutí, které by mělo po právní stránce zásadní význam. Teorie i praxe je podle žalované jednotná ve stanovisku, že nelze podávat obecnou určovací žalobu, je-li konkrétní věc, tedy neplatnost dražby, řešena ve zvláštním právním předpise. Ustanovení § 24 zákona o veřejných dražbách přitom řeší otázku neplatnosti veřejné dražby naprosto pregnantním způsobem. Pro případ, že Nejvyšší soud shledá dovolání přípustným, požaduje žalovaná dovolání zamítnout, poukazujíc na to, že upravuje-li zákon o veřejných dražbách mechanismus a postup při zpochybnění dražby, lze postupovat pouze v souladu s touto úpravou (potud odkazuje i na rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 2568/98 a 31 Cdo 318/2000). Dovolatelka podala obecnou určovací žalobu, soud by však musel jako předběžnou řešit otázku platnosti dražby podle zákona o veřejných dražbách, čímž by tento zákon (jeho ustanovení § 24) obcházel a toto ustanovení by ztratilo smysl. Subjekty neuvedené v § 24 zákona o veřejných dražbách, poškozené veřejnou dražbou, přitom mohou uplatnit např. nárok na náhradu škody a jejich postavení tak je dostatečně chráněno. Zákonodárce tak zvolil obdobné řešení jako např. u ustanovení § 131 obchodního zákoníku. Tím, že by možnost podat určovací žalobu směřující ke zneplatnění veřejné dražby byla dána i osobám neuvedeným v § 24 zákona o veřejných dražbách, by se podle žalované výrazně snižovala právní jistota vydražitelů. Má-li dovolatelka za to, že výtěžek zpeněžení je nižší, než mohl být, mohla podat žalobu o náhradu škody vůči správci konkursní podstaty úpadkyně K. (jestliže v průběhu konkursu pochybil). Měla-li dovolatelka za to, že došlo k pochybení při veřejné dražbě, mohla podat žalobu na náhradu škody proti dražebníkovi, což ustanovení § 63 zákona o veřejných dražbách výslovně připouští. Mohla tedy podat žalobu na plnění.

S přihlédnutím k tomu, že dovolatelka napadá rozsudek odvolacího soudu dovoláním v plném rozsahu, zabýval se Nejvyšší soud především tím, zda dovolání je přípustné proti té části prvního výroku, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně i ve výroku o nákladech řízení mezi účastníky a proti druhému výroku o nákladech odvolacího řízení. Tyto výroky, ač součástí rozsudku, mají povahu usnesení, přičemž přípustnost dovolání proti nim nezakládá žádné z ustanovení občanského soudního řádu (srov. shodně např. usnesení Nejvyššího soudu uveřejněné pod číslem 4/2003 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Nejvyšší soud proto dovolání v tomto

rozsahu podle ustanovení § 243b odst. 5 a § 218 písm. c) o. s. ř. bez dalšího odmítl.

V rozsahu, v němž směřuje proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé, shledal Nejvyšší soud dovolání přípustným podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., a to pro posouzení obou právních otázek, jež dovolatelka v dovolání otevřela. Má totiž za to, že jak otázka, zda a za jakých podmínek může mít konkursní věřitel naléhavý právní zájem na určení, že úpadce je vlastníkem určitého majetku, případně, zda jde o osobu k podání takové žaloby aktivně věcně legitimovanou, tak otázka aktivní věcné legitimace k podání takové žaloby ve vztahu k zákonu o veřejných dražbách, nebyla v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu beze zbytku zodpovězena.

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelkou, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách, každý účastník dražby, dražební věřitel nebo navrhovatel může požádat soud, aby vyslovil neplatnost dražby, pokud dražebník neupustil od dražby, ač tak byl povinen učinit, vydražila-li předmět dražby osoba, která je z účasti na dražbě vyloučena, nebo nejsou-li splněny podmínky uvedené v § 12 odst. 1 a 2, § 14 odst. 3, § 15 odst. 1 až 3, § 19, 20, 21, § 23 odst. 1 až 10, § 25 a v § 26 odst. 1 a 2 nebo byly-li vydraženy z dražeb vyloučené předměty dražby; soud vysloví v takových případech neplatnost dražby. Není-li toto právo uplatněno do 3 měsíců ode dne konání dražby, zaniká.

V této podobě platilo citované ustanovení v době konání zkoumané dražby (12. 4. 2001) a nedoznalo změny ani v době vydání napadeného rozhodnutí.

Podle ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř. pak platí, že návrhem na zahájení řízení lze uplatnit, aby bylo rozhodnuto o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, je-li na tom naléhavý právní zájem.

Odvolacímu soudu je třeba vytknout, že názorem, podle kterého aktivní legitimaci ve sporu o požadované určení může mít jen účastník, který má na tomto určení naléhavý právní zájem, oba instituty směšuje. Ve věci určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, je totiž třeba rozlišovat mezi naléhavým právním zájmem na požadovaném určení a věcnou legitimací k takovému určení. Věcnou legitimací k určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, má ten, kdo je účasten právního vztahu nebo práva, o něž v řízení jde, nebo jehož právní sféry se sporný právní vztah nebo sporné právo týká (shodně srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 4. 2002, sp. zn. [21 Cdo 679/2001](#), uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 5, ročník 2002, pod číslem 77). Nicméně lze souhlasit ze závěrem odvolacího soudu, že určení, že vlastníci označených věcí je úpadkyně K., nemá samo o sobě vliv na postavení dovolatelky jako konkursní věřitelky této úpadkyně.

Toto postavení by se mohlo změnit co do míry uspokojení dovolatelky při rozvrhu až v návaznosti na výsledek nového pokusu o zpeněžení věcí. Právní závěr odvolacího soudu, že dovolatelka není ve sporu aktivně věcně legitimována, je tudíž správný.

Závěr o nedostatku věcné legitimace nemůže zvrátit ani výklad, který dovolatelka pojí k ustanovením

zákona o veřejných dražbách (uvádí-li, že subjekty, které nejsou vypočteny v ustanovení § 24 odst. 3 tohoto zákona, režimu uvedeného ustanovení nepodléhají a mají možnost uplatnit obecnou určovací žalobu dle ustanovení § 80 písm. c/ o. s. ř.).

Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 18. 1. 2006, sp. zn. [21 Cdo 32/2005](#) (od jehož závěrů nevidí důvodu odchýlit se ani v této věci), formuloval a odůvodnil závěr, podle kterého veřejná dobrovolná dražba (o kterou v posuzované věci jde) je neplatná, jen jestliže její neplatnost vyslovil soud; neplatnost této dražby přitom soud nemůže posuzovat v jiném řízení než v řízení podle ustanovení § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách, a to ani jako otázku předběžnou. Soud přitom může vyslovit neplatnost veřejné dobrovolné dražby, jen jestliže byl splněn některý z důvodů neplatnosti dražby, jež jsou taxativně uvedeny v ustanovení § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách, jestliže žalobu o určení neplatnosti dražby podala osoba, která je k návrhu podle tohoto ustanovení oprávněna (legitimována), a byla-li žaloba podána v prekluzivní lhůtě uvedené v tomto ustanovení. Dovolatelka není osobou uvedenou v § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách a nadto podala žalobu, ve které by měla být neplatnost veřejné dobrovolné dražby posuzována prejudiciálně, zjevně po uplynutí tříměsíční prekluzivní lhůty; aktivní věcná legitimace k podání žaloby jí proto ani v tomto ohledu nesvědčí. Jinak řečeno, jestliže správce konkursní podstaty úpadce zpeněžil majetek konkursní podstaty (ve shodě s ustanovením § 27 odst. 1 ZKV v rozhodném znění) veřejnou dražbou, a to - ve shodě s ustanovením § 17 odst. 4 zákona o veřejných dražbách -- formou veřejné dražby dobrovolné, může se určení neplatnosti dražby domáhat v zákonem určené lhůtě jen některá z osob vypočtených v § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách. Jiné osoby (např. úpadcovi konkursní věřitelé) toto právo nemají a nemohou se postupem podle § 80 písm. c) o. s. ř. domáhat ani jiného určení, v němž by otázka (ne)platnosti takové dražby byla posuzována jako otázka předběžná. Konkursní věřitel, který má za to, že správce při zpeněžení vydraženého majetku nepostupoval s péčí řádného hospodáře, se (jak správně uvedla ve vyjádření žalovaná) může po správci konkursní podstaty domáhat náhrady škody nebo jiné újmy mu tím způsobené. S přihlédnutím k výše uvedenému pak pro výsledek dovolacího řízení není rozhodující, zda veřejná dobrovolná dražba podle uvedeného zákona je právním úkonem nebo jinou právní skutečností.

Bez zřetele k závěru o nedostatku aktivní věcné legitimace žalobkyně ve sporu by žaloba neobstála ani v rovině naléhavého právního zájmu na požadovaném určení.

Výklad podávaný soudní praxí je jednotný v závěru, že naléhavý právní zájem na určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, je dán zejména tam, kde by bez tohoto určení bylo ohroženo právo žalobce nebo kde by se bez tohoto určení jeho právní postavení stalo nejistým. Žaloba domáhající se určení podle ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř. nemůže být zpravidla opodstatněna tam, kde lze žalovat na splnění povinnosti podle ustanovení § 80 písm. b) o. s. ř. (shodně srov. rozsudek bývalého Nejvyššího soudu ČR uveřejněný pod číslem 17/1972 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Určovací žaloba podle § 80 písm. c) o. s. ř. je preventivního charakteru a má místo jednak tam, kde její pomocí lze eliminovat stav ohrožení práva či nejistoty v právním vztahu a k odpovídající nápravě nelze dospět jinak, jednak v případech, v nichž určovací žaloba účinněji než jiné právní prostředky vystihuje obsah a povahu příslušného právního vztahu a jejím prostřednictvím lze dosáhnout úpravy, tvořící určitý právní rámec, který je zárukou odvrácení budoucích sporů účastníků. Tyto funkce určovací žaloby korespondují právě s podmínkou naléhavého právního zájmu; nelze-li v konkrétním případě očekávat, že je určovací žaloba bude plnit, nebude ani naléhavý právní zájem na takovém určení. Přitom příslušné závěry se vážou nejen k žalobě na určení jako takové, ale také k tomu, jakého konkrétního určení se žalobci domáhají (shodně srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 1997, sp. zn. 3 Cdon 1338/96, uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 3, ročník 1997, pod číslem 21).

Má-li - jak citováno výše - určovací žaloba místo pouze tam, kde bude za její pomoci odstraněn nebo eliminován stav ohrožení práva nebo právní nejistoty v právním vztahu, nelze při úvaze o této funkci

určovací žaloby (korespondující s podmínkou naléhavého právního zájmu) ponechat stranou ani to, proti komu určovací žaloba směřuje (kdo je ve věci pasivně legitimován).

Dovolatelka se určení, že vlastníci označených věcí je úpadkyně K., domáhá vůči vydražitelce (nabyvatelce věcí od úpadkyně), nikoliv však vůči úpadkyni samotné (správci její konkursní podstaty). Z ustanovení § 159 odst. 2 o. s. ř. (ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí) plyne, že takové určení by bylo závazné jen pro účastníky řízení, a nikoliv již pro toho, jemuž je tímto určením vlastnické právo vnučováno (pro úpadkyni K.). Tím by však k eliminaci stavu ohrožení práva nebo právní nejistoty v právním vztahu nedošlo a naléhavý právní zájem dovolatelky na požadovaném určení proto dán není. Jak již Nejvyšší soud vysvětlil v rozsudku ze dne 14. 12. 2000, sp. zn. [20 Cdo 2357/98](#), uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 4, ročník 2001, pod pořadovým číslem 51, jestliže se dovolatelka v důsledku požadovaného určení dle svého vlastního tvrzení nestane vlastníkem věci, ani jí na tomto základě nevznikne právo na převedení věci do jejího vlastnictví, a je-li tímto způsobem pouze „vnučováno“ vlastnické právo na řízení nezúčastněnému subjektu, pak nemůže být dán ani naléhavý právní zájem na takovém určení (srov. mutatis mutandis i závěry, jež v nálezu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. [III. ÚS 17/95](#), uveřejněném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR, svazku 3, ročníku 1995, dílu I., pod číslem 35, str. 261-266, formuloval Ústavní soud).

Jelikož se prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu správnost napadeného rozsudku v potvrzujícím výroku ve věci samé zpochybnit nepodařilo, Nejvyšší soud dovolání, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), v dotčeném rozsahu jako nedůvodné rozsudkem zamítl (§ 243b odst. 1 a 5 o. s. ř.).

Dovolatelka se svým dovoláním úspěšná nebyla, ve smyslu ustanovení § 243b odst. 4, § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 (ve vztahu k zamítnutí dovolání) a § 146 odst. 3 (ve vztahu k odmítnutí dovolání) o. s. ř. má tudíž povinnost nahradit žalované náklady dovolacího řízení. Tyto náklady pak sestávají z odměny za zastupování advokátem v řízení v jednom stupni (v dovolacím řízení) a jejich výše se určuje podle vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „vyhláška“).

Ve smyslu § 5 písm. b) a c) vyhlášky činí sazba odměny částku 16 200 Kč. Se zřetelem k tomu, že advokát žalované učinil v řízení v jednom stupni (v dovolacím řízení) pouze jeden úkon právní služby (vyjádření k dovolání), snížil Nejvyšší soud takto určenou sazbu odměny o 50 % (dle § 18 odst. 1 vyhlášky) na 8100 Kč. Společně s náhradou hotových výdajů ve výši 75 Kč, přiznaných podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, činí konečná výše dovolacích nákladů žalované 8175 Kč. Tuto částku tedy Nejvyšší soud žalované k tíži dovolatelky také přiznal.